

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

ВІРУЮ

№ 12 (143)

грудень
2010

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Що нового, або Де шукати Новий рік?

А розпочнемо з найпростішого — з того, чим починається кожний новий день. «Доброго дня!» — гукала зі свого засніженого обійстя наша сусідка — бабуся Ярина, а я вже знав, яке питання буде наступним. «А що нового чути?».

А чому, власне, нас так цікавить нове? Нові речі, нове знайомство, нова книга, нова ідея, нова влада, нові почуття... Зрештою, ми не унікальні в бажанні отримувати й пізнавати нове. Ще сучасники святого апостола Павла (та й їх попередники також) понад усе полюбили говорити або слухати про щось нове (Дії 17:21).

То що ж це таке у своїй суті, та й чи є воно взагалі — оце таємниче «нове»?

Висновок мудрого Соломона наступний: «...Нема нічого нового під сонцем! Станеться часом дещо, про що люди кажуть: «Ось новина!». Але воно давно вже було за попередніх часів».

Фраза мудрого Соломона якраз годиться для грудневих передсвяткових днів, коли Новий рік на порозі — з морозами, віхолами та розкішними візерунками інєю. Стривайте, але це вже було, і не так давно — рівно рік тому. А тому він зовсім не новий цей новий рік — даруйте за каламбур!

Чи можна знайти щось нове, чого ми не знали, про що могли б сповістити іншим, кажучи: а ви чули новину? Де шукати справді Новий рік? Змушений розчарувати вас, шановні друзі, читачі нашого часопису, — у пошуках нового дня, нового року, нового, зрештою, життя нам не доведеться мандрувати в далекі заморські країни.

Пропоную вам розглянути класичну схему пошуку нового у Новому році, та, зрештою, навіть тепер, коли ви читаете ці рядки.

Цю схему наводить нам святий апостол Павло, людина знана й авторитетна свого часу та й тепер. До речі, він сам скористався нею. Отже, він радить — нове шукати в самому собі, у своїй особистості. Нове захищене в нас самих, але віднайти це ми зможемо тільки з допомогою ліхтаря-світильника Божого Слова. Ось що радить святий апостол Павло тим, хто шукає нове.

Крок перший: залишити, відкинути щось: «Відкинути попередній спосіб життя старої людини, яка зітліває в зваблених пожадливостях» (Ефесян 4:22). Під виразом «стара людина» ми розуміємо не вік, а спосіб життя. Попередній, старий, гріховний, зі-

псутий спосіб життя потрібно відкинути. Яким чином?

Крок другий. Апостол радить робити це шляхом оновлення розуму. «Обновіться духом вашого розуму» (Ефесян 4:23). Розум відновлює Христос, тому що «Він прийшов і дав нам світло і розум» (1 Ів. 5:20). Через щире покаєння в гріхах Бог оновлює наш розум. Нове починається там, де закінчується старе мислення. Оновлений Христом розум повному сприймає дійсність.

Крок третій. Він робиться майже автоматично після моменту оновлення розуму — зодягнутися в нову людину. «А тепер ви відкиньте все те: гнів, лютість, злобу, богозневагу, безсоромні слова з уст ваших. Не говоріть неправди один одному, скинувши з себе стару людину з ділами її і зодягнувшись у нову, яка відновлюється в пізнанні Христа» (Колоссян 3:8-10).

... А тепер підійдіть ближче до дзеркала і подивіться на нову людину. Нове мислення, нова мова, новий погляд, нові почуття — поздоровляю вас з Новим роком! І не дивіться на календар — це зовсім не має зна-

чення. Новий рік починається там, де закінчується старе, гріхове життя. Ви знайшли нове і на запитання сусіда: «А що нового?» обов'язково поділіться Доброю Новиною.

З Різдвом Христовим вас! Із Новим роком!

Микола СИНЮК.

Мітингувальники вірять, що Президент захистить суспільну мораль від тиску власників-монополістів ЗМІ

14 грудня біля стін Адміністрації Президента, незважаючи на морозну погоду, зібралося близько 40 представників просімейних організацій та християнських Церков, які молили Бога і зверталися до Президента, щоб не допустити ліквідації Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі (НЕК).

Представникам Адміністрації, що вийшли до пікетувальників, був переданий лист на ім'я Президента, в якому висловлювалась глибока стурбованість тим фактом, що в умовах поглиблення моральної кризи було прийнято рішення про ліквідацію інституції, яка дієво боролась із засиллям аморальності. Негативні наслідки для суспільства не зможуть йти в жодне порівняння з тими незначними коштами, що виділялися до останнього часу на утримання комісії.

Для більшої переконливості учасники мітингу розмістили банер з промовистим текстом: «Пане Президенте! Не дозволяйте прогнати Вас перед аморальними типами: захистіть Національну експертну комісію з питань моралі».

Варто зазначити, що ряд експертів, дотичних до моралі як суспільного феномену, за наміром ліквідувати комісію вбачають прагнення бізнес-медіа-кіл приборкати перешкоду для повного контролю над медіа-ринком. Що, у свою чергу, призведе до дуже серйозного ускладнення процесу захисту прав громадян на безпечне інфор-

маційне середовище. В умовах транзитного суспільства, тобто посттоталітарного, в якому громадяни ще лише опановують соціальну самоорганізацію, пересічній людині буде дуже важко в суді відстояти свої права у тязьбі з монополістами від ЗМІ. А інформаційна кампанія, в якій комісія із захисту суспільної моралі виставлена монстром цензури, є відвертим блізнорством з принципів демократії та лицемірством олігархів-власників українських ЗМІ, а також їхніх менеджерів і журналістів, що обміняли своє сумління на комфорт.

Крім того, НЕК надавала довідки для судів, прокуратури тощо про наявність порнографічного контенту, відповідно до норм Закону про кримінальну відповідальність за поширення порнографії.

Після ліквідації єдиного експертного органу в Україні, який надавав експертну оцінку на наявність порнографічних матеріалів, можливі юридичні колізії та позаправове переслідування громадян. А це саме за допомогою НЕК просімейна громадськість зможе протистояти просуванню нової, модної в країнах заходу сексуальної теорії, за якою дитина протягом перших 5-6 років має вибрати одну з п'яти статей, та фіксації цього в законодавстві.

Битва за мораль триває. Їй повинна виграти здорова частина суспільства (і від цього лише зміцніти). Але в повітрі зависло стратегічне питання: а з ким Президент? Учасники мітингу сподіваються, що з ними.

Юрій ШПИРНИЙ.
Учасник мітингу.

В. Янукович ліквідував Державний комітет у справах національностей та релігій

Про це йдеться в указі Президента України Віктора Януковича «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади», який 9 грудня був оприлюднений на офіційному Інтернет-представництві глави держави.

Згідно з указом реєструвати релігійні організації буде новоутворена Державна реєстраційна служба України. При цьому функції щодо реалізації державної політики у сфері релігії перейшли до компетенції реорганізованого Міністерства культури України.

Сфери міжнаціональних відносин та захисту прав національних меншин України також відійшли до відання цього Міністерства.

Серед іншого Президент Віктор Янукович доручив уряду «вирішити в установленому порядку питання щодо ліквідації Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі». Нагадаємо, що функціонування зазначеної Комісії передбачено Законом України «Про захист суспільної моралі».

Ініціативи глави держави в сфері реорганізації державного управління прокоментував виконавчий директор Інституту релігійної свободи Максим Васін. Зокрема, він нагадав, що статтею 30 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» передбачене функціонування державного органу України у справах релігій. Основним завданням цього органу Закон визначає забезпечення проведення державної політики щодо релігій і церков.

Усі функції, які виконував Державний

комітет у справах національностей та релігій, відтепер буде реалізовувати Міністерство культури України. Винятком є лише реєстрація статутів (положень) релігійних організацій, яку за указом Президента буде здійснювати Державна реєстраційна служба України поряд із реєстрацією громадських та благодійних організацій.

Водночас, згідно статті 14 Закону реєстрація статутів (положень) релігійних організацій перебуває у компетенції державного органу у справах релігій, обласних, Київської та Севастопольської мських державних адміністрацій, а у Республіці Крим — в компетенції уряду Республіки Крим.

Таким чином, указ Президента України на цей момент суперечить чинному Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», а саме — у частині передачі функцій з реєстрації статутів (положень) релігійних організацій до Державної реєстраційної служби України. У свою чергу, це створює підстави до поспішного внесення змін до цього Закону, без належного їх опрацювання та без узгодження з релігійною спільнотою.

Однак Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій та інші міжконфесійні об'єднання неодноразово виступали проти внесення будь-яких змін до Закону про свободу совісті та релігійні організації. На їх думку, законотвірчий процес у нинішніх умовах містить небезпеку зуження релігійної свободи в Україні.

Інститут релігійної свободи.

м. Київ.

Що таке
християнство

СТОР. 3

Міфи
про
прощення

СТОР. 4

З вірою в
майбутнє

СТОР. 5

Поза межею
досяжності

СТОР. 7

Глави євангельських Церков закликають припинити показ телепрограм з окултними та екстрасенсорними практиками

У приміщенні головної канцелярії Церкви Християн Віри Євангельської України 3 грудня відбулось засідання Ради Євангельських Протестантських Церков України (РЕПЦУ). Зустріч глав євангельських Церков проходила під головуванням старшого єпископа Церкви ХВЕ Михайла Паночка.

Глави євангельських Церков проаналізували основні тенденції у сфері державно-церковних відносин. Інформацію з цього питання подав голова правління Інституту релігійної свободи Олександр Заєць. Окрему увагу учасники засідання звернули на новачки в сфері оподаткування релігійних організацій, які запроваджує Податковий кодекс України.

За наслідками обговорення Рада Євангельських Протестантських Церков України ухвалила рішення звернутись до керівництва держави з проханням не допустити запровадження законодавчих норм, які створюють підстави для оподаткування добровільних пожертв віруючих.

У зв'язку з тим, що парламент оголосив 2011 рік Роком Української Першої книги, глави євангельських Церков домовились про проведення спільних заходів з нагоди відзначення 450-річчя Пересопницького Євангелія.

Учасники засідання також розглянули Концепцію інформаційного забезпечення діяльності РЕПЦУ, яку підготував Секретаріат Ради. Глави євангельських Церков ухвалили цей документ за основу для практичного впровадження. На їх думку, громадськість недостатньо проінформована про духовне та соціальне служіння, яке здійснюють євангельські християни України. У зв'язку з цим оновленого ви-

гляду та змістового наповнення отримає офіційний веб-сайт РЕПЦУ.

Крім цього, Рада Євангельських Протестантських Церков України звернула увагу на проблему широкомасштабного «зомбування» телеглядачів, яке відбувається під час трансляції багатьох програм та фільмів окултного змісту, що пропагують ворожіння та екстрасенсорні практики.

Єпископ Михайло Паночко зауважив: «Заклики до контакту з нечистими силами та пропагування окултизму, які сьогодні лунають на багатьох телеканалах, — це величезне зло як для конкретної людини, так і для суспільства в цілому! Якщо це не зупинити, Україна може заняти жакливі наслідки для фізичного та духовного здоров'я нації, гірших, ніж Чорнобильська трагедія, з єдиною відмінністю — їх підґрунтя міститься у духовній сфері».

Глави євангельських Церков виріши-

ли звернутись з відкритою заявою до органів влади та власників телеканалів з закликом припинити трансляцію програм з окултними та екстрасенсорними практиками задля збереження фізичного та духовного здоров'я громадян.

На завершення засідання члени РЕПЦУ розглянули заяву Об'єднання незалежних харизматичних християнських церков України (Повного Євангелія) про включення його до складу Ради. За результатами голосування президент Об'єднання Анатолій Гаврилюк був одноголосно прийнятий до складу Ради Євангельських Протестантських Церков України.

Відповідно до Положення про РЕПЦУ новим головою у Раді на наступний річний термін обрано Леоніда Падуна, старшого єпископа Української Християнської Євангельської Церкви.

*Інститут релігійної свободи.
м. Київ.*

Під знаком оксамитового півмісяця

Сьогодні для завоювання Європи не треба підтягувати до кордонів танкові дивізії і артилерію. Європу, як і Північну Америку, можна брати «голими руками». Без єдиного пострілу, без руйнування міської інфраструктури, без евакуації населення європейська цивілізація стала плацдармом, на якому завершується «оксамитна» революція півмісяця силами емігрантів з країн Близького Сходу.

Одного разу, зупинивши мусульман-арабів у битві при Пуатьє під проводом Карла Мартелла (4 жовтня 732 р.), підкоривши і вигнавши маврів з Іспанії, стримавши рух турків на Балканах, християни Європи полегшено зітхнули. Але довго із жахом згадували про те, як араби дощенту змили на своєму шляху армії візантійців.

Проте як би не підносилися християнська цивілізація, європейець змучився стинати драконові голову за головою: на ший змій одразу виростають ще кілька голів. Мусульмани завжди брали європейців кількістю.

Нова Європа проголосила нову релігійну формулу — толерантність! Це

стало чимсь на взірці конфесійного прапора, що гордо майорить на шпиль штабу Євросоюзу в Брюсселі. Індиферентні до всього релігійного, європейці та американці й оком не встигли кліпнути, як опинилися в вузькій петлі ісламської присутності, яка постійно затягується. Кількісної присутності. І з цим вже нічого не вдієш.

Середньостатистична європейська сім'я має одну-дві дитини, і це, за підрахунками соціологів, вже призводить до вимирання. А мусульманська сім'я переважає європейську в мистецтві репродукції в кілька разів. Щоб населення кількісно підтримувалося протягом 25 років, на одну сім'ю має народжуватися 2,11 людини. В європейських країнах цей показник сьогодні — 1,38 людини. У мусульман — 8,1 людини.

У Писанні є кілька пророчих текстів, які хоч і проголошені на адресу Ізраїлю, якимсь чином стосуються і так званої християнської Єврозони. При всьому запевненні євреїв у Божім захисті Мойсей попереджає можливих відступників, що в разі непокори Божим заповідям увесь Божий народ буде суворо покараний «нерозумним народом» (5 М. 32:21). І тоді не допоможуть

ні ковчег, ні храм. Ні зброя, ні освіта.

Християни сьогодні мають можливість проповідувати Євангеліє тим, хто, власне, прийшов до них «в гості». В гості до постхристиянської Європи! Іншими словами, Магомет (мусульманин) прийшов до гори (Європи). А Європа замість Євангелія, мило посміхаючись, дає їм дозвіл на проживання і влаштовує гарячий соціальний прийом. Європейці сьогодні не проповідують тим, хто на своїй території без вагань зміг би повідрізати їм вуха і носи.

Бог має великий досвід переселяти народи, як це Він уже робив у часи асирійців і халдеїв. Сьогодні Він привів мусульман до християн. Увійшовши в європейський храм, вони знайшли його порожнім і стерильно чистим — цілком придатним для перебудови на мечеть. Він був покинутим, старим і непотрібним артефактом. Глядач пішов. А храм за непотрібністю переданий в руки турецьких і марокканських переселенців.

Християни євангельської віри, звичайно, повинні сьогодні мобілізувати свої сили для благовісту серед «нерозумного народу». Однак, окрім всього іншого, ця ситуація свідчить і про зміну цінностей в європейській свідомості. Бажання мати сім'ю випало з ряду цінностей у свідомості європейської людини. Якщо численне потомство — «як пісок морський», як «зірки на небі» було незмінною мрією для бездітих Авраама і Сарри, то сьогодні таку обітницю в ролі заохочення і винагороди не розуміють і не приймають. У гонитві за комфортом і матеріальним забезпеченням егоїстична «біла людина» забула про основні цінності християнства.

Чого нам чекати далі? Відповідь на це запитання багато в чому залежить від нас.

Віктор ШЛЕНКІН.

Кардинал Любомир Гузар закликав усіх християн до єдності

«Головне завдання всіх нас — католиків, православних і протестантів — пробудити бажання народної єдності», яка на сьогодні надто слабка. З таким зверненням кардинал Любомир Гузар, архієпископ Києво-Галицький, виступив на конференції під назвою «Природа і прояв стосунків між різними деномінаціями в Україні».

Конференція була організована з ініціативи ряду релігійних, наукових і педагогічних закладів Києва.

Звертаючи особливу увагу на відносини між Католицькою і Православними Церквами в Україні, прелат сказав: «Ми недостатньо готові пожертвувати собою для досягнення реальної єдності християн, і «це стосується обох сторін».

Кардинал Гузар також підкреслив важливість Ради, яка об'єднує всі релігійні організації в Україні. Разом з цим він висловив глибокий жаль з приводу «неоднакового ставлення» до Церков з боку держави і відсутності вирішення проблеми щодо повернення церковної власності, конфіскованої за часів радянського періоду.

ДУМКА

Хто впливає на наш вибір?

«Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо й землю, життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє...»

(Повторення Закону 30:19)

Ще в Едемському саду Бог дав людині право вибору. Ніхто з творінь не має такого права. Бог дав нам волю, щоб ми керували своїм життям. Тому ворог душ людських, як називає сатану Біблія, будь що хоче вплинути на наш вибір і принести в наше життя прокляття і розруху. Перших людей — Адама і Єву він змів обманути, і як наслідок, усе людство було позбавлене слави Божої.

Знаючи, що людина насправді вільна у своєму виборі, диявол користується нагодою, щоб і сьогодні звести її з благословенного шляху.

Хто впливає на наш вибір? Знати відповідь на це запитання дуже важливо, адже те, що ми виберемо сьогодні, вплине на нас завтра. На наш вибір впливають, насамперед, батьки, рідні, друзі, школа, телебачення, Інтернет. Тобто те, що ми слухаємо. І те, що ми вибираємо сьогодні, матиме вплив на наше «завтра».

Бог ставить кожного з нас перед вибором — вибором життя або смерті, благословення або ж прокляття. І саме від цього вибору залежить наша доля у вічності.

На жаль, сьогодні більшість людей вибирають смерть і прокляття. Більшість людей не задоволені своїм життям, не мають цілі щодо майбутнього. І ця безвихідь веде у прірву зла та прокляття. Фатальний вплив на молоду особу сьогодні чинять вулиця, Інтернет, телебачення, пропонуючи десятки бажаного задоволення за принципом «все й одразу». І більшість молодих людей вибирають зло, замасковане під задоволення.

Впливають на наш вибір і батьки — батьки, які не знають Господа Ісуса Христа як Свого особистого Спасителя. І зазвичай цей вплив негативний. Ось приклад: батьки святкуючи свої іменини, пропонують 12-річному синочкові — ні, не горілки, а просто пива — мовляв, хай вип'є за їхнє здоров'я і відчує себе дорослим і потрібним. Зрештою, це ж свято, чому не розслабитися. Синочок охоче розслабляється і так зникає до цієї ознаки належності до «дорослості й потрібності», що виростає сформованим алкоголіком, пропиває все в домі, і згорьовані батьки не просихають від сліз, замовляючи молитви за непуцячого сина і бідаючись, звідки прийшло це лихо і чому спіткало саме їх.

Хто з людей хоче бути нещасним? Усі мріють про щасливе життя. І не підозрюють, що іноді самі підізають крила своїй мрії.

А ось ще одна життєва історія. Молодий чоловік одружився і залишився жити в домі батьків своєї дружини. Спершу все було добре, але на стосунки молодого подружжя негативно впливала прискіплива

теща. Донька дуже слухалася своєї мами і навідріз відмовилася переїхати в окреме помешкання. У результаті сім'я розпалася.

Іноді батьки й не задумуються, що їхній вплив на власну дитину може принести прокляття в її життя. Скільки молодих людей нещасні сьогодні тільки тому, що батьки вважали, що краще знають, як дітям влаштовувати своє життя.

На вибір людини впливає і її оточення. Біблія пише: «Погане товариство псує добрі звичаї». Оточення обмовників породжує обмовника, оточення невірних породжує невірну людину, оточення невірних породжує невірну людину, оточення невірних породжує невірну людину. Тому важливо розуміти, хто оточує мене і який вплив має на мене оточення — добрий чи поганий.

На наш вибір сьогодні активно впливають засоби масової інформації, телебачення та Інтернет. Не все, що там є, погане, але й далеко не все добре і корисне. Тому, переглядаючи пресу, заходячи в Інтернет, треба бути дуже обережним, адже здобута інформація має здатність впливати на нашу волю. Злодії, гвалтівники, невірні чоловіки і жінки — це часто продукт негативної інформації. Не знаючи Божої правди, люди потрапляють у пастки диявола. А він діє лише задля того, щоб вкрасти, вбити і погубити людину. І діє доволі успішно, знаючи, що Бог не може піти насильно проти вибору людини.

«І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє». Даючи свободу вибору, Бог пропонує нам життя. Бог наголошує, що щасливими і вільними ми можемо бути тільки тоді, коли прислухаємося до Його поради. «... І пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить». Вільними від чого? Від неправильного впливу з боку батьків, друзів, ЗМІ, Інтернету, вулиці тощо. Господь Ісус Христос сьогодні говорить до кожного з нас: «Я — хліб життя!» (Ів. 6:48). Тільки в Ісусі Христі можна знайти справжнє життя і спокій для душі.

Життя і смерть, благословення і прокляття — що вибереш ти? Смерть породжує самотність, конфлікти, депресію, розчарування, розлуку з близькими і вічні муки. Життя, яке пропонує Бог, — це радість, мир, благополуччя в сім'ї, успіх у роботі, впевненість у завтрашньому дні, спокій у душі.

Що вибереш ти, дорогий читачу? Кому дозволиш впливати на свій вибір? Бог не може без дозволу ввірватися у твоє життя, Він приходить зі згоди. Дозволь Ісусу Христу стати твоїм Господом і Спасителем. Він твій Творець, тому найкраще знає, як зробити тебе щасливим.

Хай Новий рік стане для тебе роком нових, щасливих перемін!

Валентин ОПРА.

А навіщо про це розповідати християнам? Хіба вони вперше про це чууть? Але, подумавши, приходиш до висновку, що навіть самому собі постійно треба нагадувати, що ж таке християнство.

(Закінчення.)

Поч. у №11 (142) за листопад 2010 р.).

Якось один молодий чоловік потрапив в погану компанію. Вони з друзями випили зайвого, побешкетували, розбили вітрину і потрапили до суду. Уся компанія почувалася на суді незручно, окрім цього хлопця. Річ у тому, що суддею виявився його батько. І коли слухали справу, наш герой був впевнений, що батько все влаштує. Суддя починає читати вирок: першому — 300 доларів або три місяці тюрми; другому — 300 доларів або три місяці тюрми; і так усій компанії. Коли дійшла черга до нашого знайомого, вирок виявився таким самим: 300 доларів або три місяці тюрми. «Але як? У мене немає 300 доларів! Батько заплакує мене за грати!» — збентежений наш герой.

Розбитий і пригнічений, він пішов до судового виконавця за повісткою. Але той сказав, що на його ім'я вже виписаний чек на 300 доларів. Виявляється, батько ще до початку слухань виписав чек і залишив у судового виконавця. Він не міг виправдати сина, оскільки той був не менш винним, як і всі решта. Якщо визнати невинність сина, невинними виявляться і всі його друзі. Хто ж тоді вчинив злочин? Батько, як справедливий суддя, виніс правильний вирок. Але, люблячи сина, він сам за нього і заплатив, знаючи, що сину платити нічим.

Добре, що наш молодий чоловік був розсудливим, взяв чек, і на тому історія закінчилася. У наших стосунках з Богом частіше буває інакше. Іноді ми викрикаємо на кожному розі: «Батько мене не любить! Він не схотів мене виправдати! Не візьму я чек, буду страждати йому на зло! Хай йому ж буде гірше!». А мова вже йде не про 300 доларів чи три місяці тюрми: мова йде про життя вічне. Кара за гріх — смерть, і відкупитися від неї можна було тільки смертю. Гріх вразив досконалу людину; відкупити його можна було тільки смертю досконалої жертви; а наше життя не здатне навіть на те, щоб відкупити саме себе.

Але Писання говорить: **«Бо заплача за гріх — смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!»** (Рим. 6:23). Відкупивши нас, Бог пропонує нам оплачений чек задармо, як подарунок, по благодаті.

Благодать — основне поняття Доброї Новини. Один розуміє під благодаттю милість Божу, інші — подобу якоїсь містичної енергії. А в Біблії слово «благодать» означає благий дар, незаслужений подарунок.

Коли ти отримувеш заслужену кару, це називається справедливістю. Коли кара, яку ми заслужили, нам не інкримінується, відкладається, і нам надається можливість ще однієї спроби зробити все правильно, це називається милість. Саме цим поняттям визначалися старозаповітні стосунки Бога та ізраїльського народу.

Але благодать — поняття зовсім інше, ніж милість. Це коли замість заслуженої кари ми одержуємо нагороду. Коли нам, що, згідно зі справедливістю, повинні померти, дарується радість вічного життя. Дарується не тому, що ми її заслуговуємо (ніхто не в змозі заслужити це), а тому, що за неї заплатив Сам Творець. Він став таким, як ми. Народився безпомічним Немовлятком; розбивав колінка, вчився ходити; хворів і страждав; відчував, як печуть мозолі на ногах; терпів спрагу і голод; знав, що означає плакати. Усі наші біди Йому зрозумілі і близькі. Але, будучи народженим від Духа Святого, Він не впадкував грішної природи і в усіх ситуаціях діяв правильно — навіть вороги не могли знайти, в чому би Йому дорікнути.

Врешті-решт Його звинуватили в богозневазі — за те, що Він називав Себе Сином Божим. Це справді була б дуже серйозна провина, якби Він насправді Сином Божим не був. Але тут — особливий випадок: Він ніколи не обманював (навіть Його вороги визнавали це) і при цьому називав Себе Сином Божим. Він був не винен. Навіть ті, хто оббрехував Його, не могли засвідчити нічого проти Нього, не могли ні в чому Його звинуватити. Але при цьому Він взяв на Себе гріхи всіх

Що таке християнство

Сергій ГОЛОВІН.

Директор християнського науково-апологетичного центру

людей — усвідомлені і неусвідомлені, минулі, сьогоднішні і майбутні. Ми ще не народились, ще не дізнались, що таке гріх, — а Він вже тоді взяв на Себе наш тягар. **«А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками»** (Рим. 5:8). **«Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім!»** (2 Кор. 5:21). Христос прибив наш гріх до хреста, щоб ми в Ньому стали праведними перед Богом. Він став тією сполучною ланкою, через яку може бути відновлений ланцюг стосунків між Творцем і Його творінням, між люблячим Отцем і блудним сином. **«Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то — дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився. Бо ми — Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували»** (Еф. 2:8-10).

Дуже часто ми чуємо суперечки між віруючими про те, як ми досягаємо спасіння. Одні говорять — хрещенням, другі — вірою, треті — ділами. Писання ж говорить: спасіння — дар Божий. Ми одержуємо спасіння благодаттю, через віру, на добрі діла.

Ось як про це розповідає наступна історія. Один чоловік помер і потрапив на небеса. Біля воріт раю його зустрічає святий Петро з ключами і говорить: «Вхід — десять тисяч очок. Розповідайте, що доброго ви зробили в житті. Якщо наберете десять тисяч — пройдете». Чоловік говорить:

- Ось я регулярно ходив до церкви.
- Одне очко.
- Біблію щоденно читав.
- Ще одне очко.
- Я завжди дотримувався доктрин, не впадав у ересь.
- Ще одне очко.
- Чоловік задумався.
- Я 50 років прожив з дружиною, ніколи її не зраджував, навіть в думках.
- Два очки.
- Підтримував місіонерів, роздавав їжу і одяг бездомним.
- Ще два очки.
- Брав участь у вуличних євангелізаціях, інколи проповідував у церкві.
- Ще одне. Ви набрали десять очок.
- Чоловік був вражений:
- З такими розцінками на небеса можна потрапити тільки за благодаттю!

Петро відчинив ворота і сказав: «Проходьте».

Жодними ділами ми не зможемо досягнути Божої святості. Але через смерть Ісуса всім, хто вірує в Нього, «приписується» святість Сина Божого. Він, святий, помер за нас, щоб ми, грішні, могли одержати через Нього всиновлення і мати стосунки з Богом на правах Його дітей. Саме це мається на увазі, коли ми говоримо про відкупну жертву Христа. Він мовби помінявся з нами, заплативши за нас цю жажливу ціну. На Ньому був виконаний наш вирок. Через Нього ми можемо мати спілкування з Отцем.

Але навіть за таких умов, за благодаттю Божою, не всім людям легко одержати це спасіння. Вражаючи! За все заплачено, бери! Не хочу! Гордіня, що сидить в нас, стверджує: «Мені такий батько не потрібний, я якось обійдусь без нього».

Уявіть групу плавців, що перетинають океан. Переможця очікує приз. Кожний розраховує на власні сили. І ось до них підходить яхта, і організатор залпую олошує через гучномовець, що попереду — шторм, нікому доплити до берега не вдасться — це просто нереально. Усім пропонується припинити перегони і піднятися на борт. Але рішення — продовжувати боротися за приз чи прийняти спасіння — кожен повинен прийняти сам. Як ви думаєте, кому буде найважче взятися за кинутий з яхти рятувальний круг?

У першу чергу — гордим людям. «Я сильніший за інших, я доведу, що

кращий за інших, я доб'юся свого власними силами». Писання говорить: **«Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать!»** (1 Петр. 5:5). Не те щоб Бог вибирав, хто більше гордий, а хто менше — усі ми горді. Але, приходячи до Бога, ми не можемо не бути смиренними, усвідомлюючи, який Він святий і прославлений, розуміючи всю ницість свого становища перед Богом. Коли ми усвідомлюємо це, нас вже ніхто принизити не зможе. Люди, боячись приниження, видираються все вище й вище. Бог же виявив Свою благодать тим, що принизився до рівня людини, і це ще більшою мірою показало, наскільки Він прославлений. Будучи смиренним перед Ним, ми одержимо благодать Божу, і принизити нас вже неможливо. Ми приходимо до Бога і говоримо: «Ось я, Господи». Якщо ми тверезо оцінюємо своє становище перед Богом і велич Його благодаті, як можуть нас тривожити людські думки?

Друга категорія людей, яким важко прийняти благодать Божу, — це «добрі люди». Писання говорить, що в світі є два типи людей: нечестивець, який завжди швидкий на зло, і душевна людина. Вона, взагалі-то, добра людина: не краде, не вбиває, живе сама і допомагає жити іншим, читає хороші книги, дивиться хороші фільми, любить класичну музику. І душевній людині, мабуть, не менш важко прийняти спасіння, ніж гордій. Вона не бачить, що перебуває в неправильних стосунках з Богом, оскільки всі кажуть їй, що вона добра. І душевній людині вкрай важко визнати, що вона також грішна і також потребує спасіння, як і всі інші. **«А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона розуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно»** (1 Кор. 2:14).

Пошуки тілесної (душевної) людини — ніщо інше, як спроба втамувати свою спрагу стосунків з Творцем. Людина створена для цих стосунків, і коли їх нема, ми намагаємось підмінити їх музикою, картинами, походами на природу. Але ні музика, ні картини, ні походи на природу не дадуть задоволення, якщо ми в усьому цьому не бачимо руку Божу, якщо у творінні для нас немає відображення Творця. Якщо ми дивимось на картини художника, навіть невіруючого, і не бачимо в них відображення творчого потенціалу, який заклад в нього Верховний Творець, коли ми слухаємо музику і не чуємо в ній гармонії, яку створив Творець, — усе це безглуздо. Блаженний Августин, майже все своє життя проживши агресивним безбожником і лише в зрілому віці зрозумівши, що не дає йому спокою, написав: «Ти створив нас для Себе. І не знають спокою душі наші, поки не заспокоються в Тобі».

Гріх — це невідповідність своєму призначенню. Якщо ми не відповідаємо своєму призначенню, ми безглузді, як безглузді стрілка без годинника, парус без океану, струна без скрипки. Призначення людини — бути з Богом, бути в Бозі, бути Його частиною. І безмежний смуток за власним призначенням живе всередині кожної людини. Та сказана гонитва за нарізноманітнішими замінниками духовності, яку ми бачимо в наш час, — через гороскопи, екстрасенсоріку, різні східні релігії — ніщо інше, як спроби втамувати цю спрагу. Але втамована вона може бути лише одним — любов'ю Творця, який за-

платив за нас святою Кров'ю Свого Сина. Втамування цієї печалі — ось істинна радість, ось істинне блаженство, яке ніщо не замінить, тому що це — те, для чого ми були створені, для чого призначені. Писання говорить: **«Блаженний кому подарований злочин, кому гріх закрито»** (Пс. 32:1); **«...хто ж надію складає на Господа — буде блаженний»** (Пс. 16:20); **«І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре. Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами»** (Рим. 8:28-29).

Бог приготував нам чудовий дар. Усе, що нам потрібно, — це сказати: «Так, Господи! Я розумію, що ніякі мої діла не можуть допомогти мені досягнути того, заради чого Ти мене створив. Я визнаю, що Твій Син прийшов до людей, щоб ми, люди, могли прийти до Бога. Що Він помер на хресті, щоб я міг бути разом з Тобою і, отримавши всиновлення через Його кров, відновив стосунки з Тобою як Отцем».

Але на цей крок треба зважитися. Це — гірка пілюля, яку необхідно проковтнути: визнати, що ми самі не в змозі нічого зробити для свого спасіння. Світ вчить: «Людина — коваль свого щастя. Чини, як сам вважаєш за потрібне! У кого більше прав, у того й слушність». За цим сценарієм все навколо і відбувається, і, здавалося б, так і повинно бути... Але десь у глибині душі совість підказує, що це неправильно.

Як же нам одержати цей дар? Писання говорить, що він пропонується кожному, необхідно лише виконати кілька умов:

«Віруй в Господа Ісуса — і будеш спасений ти сам та твій дім» (Дії 16:31).

«Покайся, і нехай же охреститься кожен із вас у ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів — і дара Духа Святого ви приймете!» (Дії 2:38).

«Бо коли ти устами своїми визнаваєш Ісуса за Господа і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Рим. 10:9).

Перша умова — віра. Ми повинні вірити, що Ісус помер за наші гріхи і воскрес із мертвих. Причому віра ця не безпідставна. Писання містить свідчення очевидців; історію стосунків людини з Богом, історію народу Божого. Бог постійно дає людині вибір: **«Життя та смерть дав Я перед вами, благословення та прокляття, і Він просить: «І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє»** (5 М. 30:19).

Людина, вибираючи життя, одержує Боже благословення. Той же, хто відкидає життя, прирікає себе на смерть. Не Бог людину карає — людина сама себе карає, роблячи вибір всупереч Божому проханню. І тоді Бог дозволяє людині робити те, що вона хоче сама.

Друга умова. Просто віри (впевненості у факті) не досить. **«Та й демони вірують — і тремтять»** (Як. 2:19). Блудний син, прийнявши біля корита зі стручками рішення повернутися додому, встав і пішов назад, пішов до батька. Подібним чином і ми повинні покаятися — розвернутися і піти у зворотньому напрямку.

Під покаєнням зазвичай розуміють сповідання гріхів. Безумовно, сповідання гріхів — важлива частина життя віруючої людини, але не через це ми одержуємо спасіння. Необхідно відвернутися від минулого життя, повернутися до Бога: «Все, Господи, без Тебе я не можу нічого. Я не гідний називатися сином Твоїм. Прийми мене хоч би в число слуг Твоїх. Я змінюю все своє життя, все своє ставлення, зміною цілі і цінності. Я приймаю рішення йти до Тебе». Саме це називається покаєнням або, точніше, — наверненням.

Третя умова, про яку говорить Писання, — хрещення. Це не просто обряд, не якесь магічне дійство у вигляді занурення у воду, через яке ми набуваємо чарівні якості.

Ми, як відрвана гілка, знову прищеплюємося до дерева. І хрещення, як говорить Писання, це **«не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління»** (1 Петр. 3:21). В акті хрещення ми свідчимо перед Богом і людьми, що прийняли рішення. Ми омиваємо свої гріхи

(Дії 22:16); ми помираємо разом з Христом і воскресемо разом з Ним з мертвих (Рим. 6:3-4); ми зодягнулися у Христа (Гал. 3:27); ми отримуємо дар Святого Духа (Дії 2:38, 9:17-18).

Наступна умова, про яку говорить Писання, — це сповідання. Ми повинні сповідувати Ісуса Господом — Паном свого життя. Ми повинні свідчити іншим людям про Ісуса. Ми єгоїсти, якщо, одержавши цей дар, нікому не розповідаємо про нього, тому що дар цей доступний кожному. Будь-хто може прийти і пити воду живу задармо — вистачить на всіх. Дар приготований кожному, і лише від нашого власного рішення залежить, одержимо ми його чи ні.

Якщо хтось ще не одержав цього дару — прийміть найважливіше рішення свого життя. Дар очікує на вас. За нього вже заплачена найдорожча ціна. Бог зі Свого боку зробив усе необхідне, щоб спасіння стало можливим. Усе інше залежить лише від вас: розвернутися, зробити крок назустріч Йому і безплатно, задарма, одержати прощення, одержати благодать Божу. Віршіуйте! Будь-якої миті ви можете сказати: «Господи, прости мені. Все життя я жив без Тебе і тепер усвідомлюю, що це — гріх. Без Тебе я не відповідаю тому, заради чого Ти мене створив. Без Тебе і життя нема, це лише тимчасове існування. Прийми мене таким, яким я є, і зроби таким, яким Ти хочеш, щоб я був. Очисти мене через кров Сина Твого Ісуса, щоб я міг жити в Тобі, а Ти перебував в мені».

З цього і починається відновлення стосунків з Богом. Пам'ятаєте, в притчі про блудного сина: син був ще далеко, а батько побачив його, побіг йому назустріч і обняв. Не син стояв перед батьком на колінах, як на картині Рембрандта, де син такий смиренний, а батько такий добрий і прощаючий. Рембрандт зобразив милість. Біблія ж подає іншу картину: люблячий батько біжить назустріч і падає на груди синові, тому що чекав його увесь цей час. Це — благодать.

Отець любить вас і чекає вас. І кожна хвилина очікування робить безглуздом ваше життя і завдає болю Отцеві. Не ждьте, прийміть це рішення!

Як відомо, казки зазвичай закінчуються весіллям. У житті з весілля все тільки починається. Рішення повернутися додому кожна людина повинна прийняти сама. З цього, власне, і починається життя. Дуже часто християнство зводять до Доброї Новини спасіння. Справді, це те, до чого ми покликані, будучи грішниками. Але життя в Христі з цього тільки починається. Бог виправдовує нас. Бог інкримінує нам праведність Свого Сина, і ми вступаємо з Ним в нові стосунки. Але це тільки початок дороги, яку Писання називає освяченням. Освячення — продовження дороги додому, але вже разом з Отцем. Отець зустрів нас на дорозі, Він прийняв нас, і тепер ми йдемо додому. І дорога ця радісна, тому що ми йдемо разом з Отцем.

«Бо це воля Бога — освячення ваше: щоб ви береглися від розпусту, щоб кожен із вас умів тримати начиння своє в святості й честі, а не в пристрасній похоті, як і «погани, що Бога не знають». Щоб ніхто не кривдив і не визискував брата свого в якій-будь справі, бо месник Господь за все це, як і перше казали ми вам та засвідчили. Бо покликав нас Бог не на нечистість, але на освячення» (1 Сол. 4:3-7).

Тепер поруч з нами Господь, і Він веде нас додому, Він допомагає позбутися всього того, що не славить Імені Його. Він живе в нас. **«І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер — живу вірою в Божого Сина, який мене полюбив і видав за мене Самого Себе»** (Гал. 2:20).

Апостол Іван пише: **«Бо кожен, хто родився від Бога, перемагає світ. А це перемога, що світ перемагає, — віра наша»** (1 Ів. 5:4). Віра — перший крок до відновлення стосунків людини і Бога. Віра — єднання з Богом через Сина Його, який смертю Своєю знищив прівру, що відділяла нас від Отця. Віра — це перемога, що «світ перемагає».

Чи задоволені ви своїм життям

Віктор ОНИЩУК
Пастор

«Необхідність, обов'язок звітуватися перед кимось за свої дії та вчинки» — таке визначення відповідальності подає тлумачний словник. Звичайно, обов'язок та інші тягарі законів зобов'язують людину триматися певних рамок у своєму житті. «... Життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє, щоб любити Господа, Бога свого, щоб слухатися голосу Його та щоб линути до Нього, бо ж Він життя твоє і довгота днів твоїх...» (Повт. Зак. 30:19-20).

Тому нікому не дано права нівечити свого життя алкоголем, наркотиками, розпущеною, будь-якою іншою отрутою — фізичною чи духовною, бо життя — дар Божий.

У Слові Божому, у Книзі Повторення Закону, Господь чітко виразив Свої позиції щодо самостійного вибору з боку людей благословенного чи проклятого життя, щоб люди розуміли, що їхнє майбутнє та майбутнє їхніх нащадків прямо залежить від них.

Ми всі в боргу перед Богом. Ми несемо відповідальність за виконання Божих заповідей. Ми несемо відповідальність за виховання наших дітей і їхнє майбутнє. І це стосується не тільки матеріального забезпечення, це стосується формування в них духовних цінностей, від яких залежить вибір їхнього життєвого шляху.

Ми часто чуємо нарікання на погано виховану молодь, на моральну та духовну деградацію суспільства, а все це — ніщо інше, як наслідки вчорашнього вибору, минулої ідеології і неправильних цінностей попередніх поколінь.

До сліз боляче бачити людину, створену за образом та подобою Божою, яка по самий корінь вражена гріхом, опущена на саме дно беззаконня. Людину із зацькованим поглядом, яка у свої 30 виглядає на всі 70, яка ладна харчуватися недоїдками та крихтами зі столу чийогось розкішного життя... Людину, яку Бог створив для життя з подостатком.

Чи задоволені ви своїм життям? Чи відчуваєте свою відповідальність перед

вашим Творцем та Суддею?

У Біблії читаємо: «Ходи ти дорогами серця свого і баченням очей своїх, але знай, що за все це впровадить тебе Бог до суду» (Екл. 11:9).

Хто з нас не хотів би мати справу з людиною відповідальною, у якій слово не розходиться з ділом. Відповідальність як риса характеру позитивно оцінюється, цю чесноту високо цінує Бог. Відповідальним людям доводиться нести немало фізичних і духовних навантажень, але це запорука того, що на Божому суді вони будуть винагороджені. Будьте певні: відповідальність без нагороди не залишиться.

І робимо висновки. Якщо наше життя минає в хаотичній метушні, якщо ми уникаємо відповідальності за свої вчинки і думаємо, що таким чином і Суду Божого вдасться уникнути, — ми помиляємося. Там, де перед людьми ще якимось можна виправдатися, перед Богом — ніяк. Адже в Біблії сказано, що Бог віддасть кожному за його вчинками.

Не зловживаймо Божим довготерпінням. Правильно розставмо пріоритети у своєму житті, бо немає нічого важливішого, ніж спасіння людської душі. І від того, наскільки серйозно і відповідально ми до цього поставимося, залежатиме майбутнє наше і наших дітей.

Щоб не нарікати на долю і не шукати крайніх у своїх поразках, зважмо себе на вазі Божого Слова просто зараз. А воно здатне відкрити правду про кожного з нас.

Візьмімо Біблію за основу свого щоденного життя, будьмо виконавцями, а не просто слухачами Божого Слова, і наше життя нам сподобається.

ПРАКТИЧНЕ ХРИСТІАНСТВО

Міфи про прощення

МІФ № 1 Простити — означає викреслити з пам'яті

Часто ми думаємо, що варто тільки дати мозку команду — і він за кілька секунд зітре з пам'яті неприємні для нас події, слова чи імена. Але наївно думати, що можна контролювати свою пам'ять. Є

такий психологічний трюк: щоб змусити когось думати безперервно, приміром, про червоне яблуко, слід просто сказати йому: «Не думай про червоне велике яблуко». І людині вже не вигнати цей образ із голови. Це показує, наскільки успішно ми можемо роздавати пам'яті команди. Хоча інколи може здатися, що вона підпорядковується нам — та це до першої сприятливої нагоди, обставин, раптової зустрічі з людиною, словесної дискусії, коли ми бачимо, як минулі почуття «нахлинули» з новою силою.

Наше серце і наш розум влаштовані не так, як комп'ютер, з якого можна видалити будь-яку інформацію двома натисками на клавішу мишки. Ні, швидше це списаний з обох боків листок паперу, який неможливо зробити чистим. Єдине, що можна з ним зробити, — перечитати написане по-новому, намагачись побачити те, що відбулося, у новому світлі.

МІФ № 2 Простити можна дрібниці, зрада ж не прощається

Зраду, підлість чи жорстокість справді простити набагато важче, ніж якусь дрібязкову образи. Адже від них не лише страждає почуття гідності, а калічиться віра в себе, від чого людина почувається жакливо, комплексує, думаючи: якщо зі мною таке трапилось, значить, щось у мені не так. Особливо якщо зрадила близька людина. Від цього ніхто не застрахований, навіть в Ісуса Христа був зрадник. Але життя, отруєне образою, таке тяжке! У нього не можуть увійти ні нові почуття, ні нові друзі, ні нові благословення, ні нова любов.

Ви опинились в такій ситуації? Спробуйте припинити пошук винуватих і процес суду над ними, який ви знову і знову прокручуєте в пам'яті, натомість візьміть для себе урок і йдіть далі. Це смирення, яке нікому не дане з народження, але якого треба вчитися, якого варто досягати. Подякуйте Богу за те, що Він відкрив вам очі, навчив краще розбиратися в людях і змусив

МІФ № 3 Не можна робити перший крок, бо кривдник нікому не навчиться

Існує думка, що коли всім прощати, люди сприйматимуть це як належне і ніхто не визнає своєї провини. А той, хто завдав вам болю, обов'язково має хоча б трохи страждати від докорів сумління. Парадокс у тому, що безумовне прощення з нашого боку може впливати на людей набагато сильніше, ніж будь-які спроби зіграти на почутті провини.

Прощати — не значить сидіти й чекати, поки до вас прийдуть і попросять прощення. Це означає самому зробити перший крок назустріч примиренню, звільняючи того, хто образив вас, від тягара зла, яке він вчинив.

Простити — це волевий акт, а не почуття. Наші почуття завжди протестуватимуть проти цього кроку, адже вони — союзники нашого приниженого в цій ситуації «я».

МІФ № 4 Не можна прощати безконечно

Пам'ятаєте з дитинства: «На перший раз прощається, на другий — ...»? Таке «дитяче» мислення багато хто переніс і в доросле життя. Навіть апостол Петро питав у Ісуса Христа: «Господи, скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я йому маю прощати? Чи до семи раз?». Ісус промовляв до нього: «Не кажу тобі — до семи раз, але аж до сорока і семи раз по семи!» (Мт. 18:21-22). Як бачимо, Бог відсуває «ліміт прощення» майже до безкінечності. Окрім того, Ісус навчив нас ще й новому типу відносин, які б будувались не на злочинній пам'яті, а на фундаменті взаємного безумовного прощення. Тим більше, що тільки таке істинне прощення відкриває нам шлях до Божого прощення та свободи.

ПРОЗРІННЯ

СВІДЧЕННЯ

ність. «А, кається!» — відповів я. Скільки разів у житті чув я ці слова від тата, мами, бабусі після того, як уся моя сім'я навівернулася до Бога. І навіть пробував покаятися, ходити до церкви, але щось не пускало мене.

Спочатку на площадці другого поверху мене зупинив сусід — дядько Микола, майор. Із сигаретою в зубах він прохрипів: «Заходь... Будемо пити і відпочивати». І я знову напився. Сидів біля вікна, курих, поруч пританцював дядько Микола. Потім ми співали, обнявшись. Потім він заплакав: його син Олексій, мій друг, служив в армії. Мені було жаль сусіда, у мені закипали гірота й ненависть до всіх тих, хто змушує хлопців принижуватися в армії, плакати матерів, а батьків пити від безсилля що-небудь зробити.

Потім була друга спроба прорватися на дорогу світла. Я вже підходив до храму, коли побачив пивний кіоск і п'яного Боба, який кричав і махав мені рукою. «Що робити? Курити не маю що, голова з похмілля розвалюється, погано так, що далі нікуди», — подумав я і пішов до Боба. Випили пиво, закурили... Увечері я сидів у під'їзді, курих і мріяв: «А що було б, якби я не підійшов би до Боба?». І подумки дорікав собі. І думав, що, очевидно, не для мене ця дорога.

І ось я знову чую цей заклик. Олександр чекав на мою відповідь. «Зараз

я тобі все поясню», — сказав я сумно і розповів про свої спроби почати нове життя. Це його не збентежило. «Покається тобі треба, і то негайно. Я помолюся за тебе, якщо ти хочеш. Гарзд?».

«А що, зараз я справді зможу», — подумав я, але щось наполегливо шептало: «Сиди!». Та я підвівся. Ніби десятки голосів кричали: «Хто ти такий? Тобі не потрібне таке життя! Зупинись!». Але я пішов.

Ішов, і холод розповзався в моїй середині, колючий лід пронизував серце. Перехоплювало подих. Але я почав говорити: «Боже, прости...» Які слова вимовляв далі — не пам'ятаю, але коли розплющив очі, то перед собою побачив нову дорогу, нове життя... І був щасливий.

Елсей ПРОНІН.

Молитви моєї мами були почуті. Настав час, коли в мені пробудилося непереборне бажання звільнитися від влади темряви, що заповнила мою блудну душу. Я довго роздумував, і настав час прийняти рішення. А сталося все ось так.

Прийшовши на роботу після нічної п'янки, я закурих на сонечку. Поруч втовзувся хлопець з тачкою піску. «Тут духи якісь проживають?» — задав я безглузде запитання. «Та ні», — відповів хлопець, збентежившись цією нісенітницею, і почав розповідати, що Дух Святий живе серед християн. «Так, так», — кивав я головою, продовжуючи курити. Він кинув роботу, сидів зі мною і розмовляв, і я відчував, що цей чоловік стане мені другом назавжди.

Я прагнув дружби все життя. І душею відчув, що десь поруч була і рятівна Божа рука. Бог хотів взяти мене у світ любові, світ нових стосунків.

«Тобі треба покаятися», — голос Олександра повернув мене в реаль-

ВІРУЮ

ВІСЬО

ТРАДИЦІЇ У СВІТЛІ БОЖОГО СЛОВА

Ми продовжуємо знайомити вас з історичним походженням деяких церковних правил, постанов та приписів, а також побиту. Те, про що йдеться в наших публікаціях, може виявитися комусь не до вподоби, але наша ціль – донести правду Писання, а не догодити людям. Бог під загрозою прокляття й вічної загибелі забороняє додавати, віднімати, применшувати чи змінювати будь-що у вченні Ісуса Христа і Його апостолів.

На жаль, межі, які Христос проклав між світом і Церквою, між шляхом вузьким і широким, згладилися і поступово розмилися. Появилися християни без особистого свідомого переконання, які перейняли християнство у спадок, за традицією, люди «які мають тільки вид благочестя, сили ж його зреклися» (2 Тим. 3:5). Сучасне християнство – це ніби апокаліптичний Вавилон із 18-го розділу Книги Об'явлення, якась суміш небесного із земним, причому останнє явно переважає.

І оскільки саме Слово Боже буде винуватити людство на Божому суді, кожній чесній і богобійній людині варто оцінити церковні традиції у світлі Божого Слова, щоб зрозуміти своє теперішнє і заглянути у майбутнє.

Обожнення Діви Марії

До V століття у Церкві не було жодної згадки про матір Ісуса Христа як Богородицю чи матір Божу. На III Вселенському соборі в Ефесі в 431 році єпископ Несторій виступив із заявою, що Діва Марія народила Ісуса тільки як людину, а Божу природу була дана Йому пізніше. Собор засудив це твердження як єресь і визнав, що Ісус був Богом ще до Свого народження. Це твердження визнають і донині всі християнські Церкви.

Але початок великому заблудженню був даний – собор вжив термін «Богородиця». Через 70 років після Ефеського собору до матері Ісуса почали молитися як до Бога. Проте лише з 1507 року Католицька і Православна церкви почали співати хваління Марії: «Богородице діво, радуйся!» перекутивши євангельську благовість Марії: «Радій, благодатная, Господь з тобою! Ти благословенна між жінками!» (Лк. 1:28).

І все ж навіть церковним ієрархам не дуже подобалося вихваляння Марії як Бога, коли вона мала звичайне людське походження. Цю незручність легко ліквідував папа Пій IX у 1854 році, оголосивши догмат про непорочне зачаття Діви Марії. Цим вигаданим догматом її не тільки прирівняли до Христа, але й піднесли на значно вищий ступінь, іменуючи «Царицею Небесною», «Заступницею».

Та й це ще не все: у 1931 році черговий папа римський Пій XI оголосив Марію Матір'ю Божою.

Довершив усю цю історію папа Пій XII, коли 1950 року оголосив догму, за якою Марія воскресла і була взята на небо в тілі і в душі. І саме з 1950 року Католицька Церква має на небі Бога-Отця, Бога-Сина і Матір Божу.

Поклонники Марії приписують їй більші права, ніж мають Отець і Син, бо вона, як заступниця, завжди перебуває в опозиції до них: коли вони бажать кого-небудь покарати, вона обороняє від Них і визволяє.

Тут, як кажуть, коментарі зайві – цей догмат особливо підходить тим, хто хоче жити для свого задоволення, але при цьому уникнути вічного покарання в пеклі.

Але й догмат Пія XII ще не був вершиною в обожнюванні Діви Марії: у 1964 році папа Павло IV оголосив пресвяту Діву Марію «Матір'ю Церкви». Папа посмів зазіхнути на авторитет Христа, Який сказав: «Я побудую Церкву Свою, і сили пекельні не переможуть її». І саме цей догмат є найбільшою образою для пречистої Діви Марії.

Євангеліст Лука сповіщає історію Діви Марії як звичайної ізраїльської дівчини, тільки святої й непорочної: «А шостою місяця від Бога був посланий Ангел Гавриїл у галілейське місто, що йому на ім'я Назарет, до діви, що заручена з мужем була, на ім'я йому Йосип, із дому Давидового, а ім'я діві Марія». (Лк. 1:26-27)

Як бачимо, Марія нічого не знала про своє «непорочне зачаття», і, як і всі дівчата, готувалася вийти заміж. У цій історії немає найменшого натяку на вигадку про «старенького вдівця Йосипа». Ця неправда знадобилася творцям фальшивої догми, щоб спростувати факт існування інших дітей у Йосипа з Марією (Мт. 13:53-58, Мр. 6:2-3), заявляючи про дітонородження як осквернення «Божої Матері», тоді як за Законом Божим це вважалося великим благословенням і нагородою від Бога (Пс. 127:3).

Благовіщення про народження Ісуса для Марії було несподіванкою: «Як же станеться це, коли я мужа не знаю?» (Лк. 1:34).

Син Божий Ісус Христос не раз, жодним словом не підтвердив особливий статус Своєї матері, а навпаки, коли люди в Кані Галілейській хотіли користатися її авторитетом для посередництва між ними і Христом, Він делікатно відкинув

таке втручання в Його місію. Чого турбуєш Мене передчасно? «Що тобі, жоно, до Мене? Не прийшла ще година Моя!» (Ів. 2:4).

Як сприйняла це Марія? Без жодної об-

став загальнообов'язковим для всіх членів західної Церкви. Ця сама тенденція заохочувати діву Марію до Божественної Трійці спостерігається й серед закордонних російських православних богословів. Діву Марію вони називають «неопалимою купиною», «Премудрістю» і «четвертою іпостасю Божою» і т. д.

Але догмат про непорочне зачаття й народження Діви Марії не має у Священному Писанні ніякої підстави. Навіть безвідповідальний «переказ», названий «священним», пройшовши крізь пільму багатовікових людських вигадок, не міг витворити настільки легковажного твердження.

Цей догмат повністю спростовує вчення Біблії про загальну гріховність людей. Порочність людської природи пов'язана всіма коріннями із гріхопадінням наших прабатьків. Слово Боже говорить нам, що «народжене від плоті є плоть», що «усі згрішили

слідовниця Божественного Вчителя: «Тоді вони повернулися до Єрусалиму з гори, що Оливного зветься і що знаходиться поблизу Єрусалиму, на віддалі дороги суботнього дня. А прийшовши, увійшли вони в горницю, де й перебували: Петро

ані хто інший із людей не можуть додати нічого. Так само вона не може бути жодним посередником між Богом і людиною, бо написано: «Один-бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми – людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх» (1 Тим. 2:5-6).

Діва Марія: від пошани до культу

Безумовно, Марія, мати нашого Господа, – найбільш шанована у християнському світі жінка. Ангел Гавриїл, що був посланий від Бога звістити їй про народження Ісуса, промовив: «Радій, благодатна, Господь з тобою! Ти благословенна між жінками!» (Лк. 1:28). Дійсно, статі жінкою, через яку явився у світ наш Господь, – це велика честь.

Про красу характеру Марії яскраво свідчить її відповідь Гавриїлу: «Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно зі словом твоїм!» (Лк. 1:38).

Що ж трапилося в історії християнської Церкви, що пошана до матері Ісуса переросла в культ?

Нагадаємо, що розвиток вчення про матір Ісуса як Богородицю отримав поштовх після Ефеського (431 р.) і Халкидонського (451 р.) соборів, де вона була шанована титулом «теотокос» (матір Бога). На Ефеському соборі, коли виник спір між Несторієм і Кирилом, останній почав називати її саме цим титулом. Доречно також згадати, що Ефес був історичним центром поклоніння Діані, або Артеміді. Можливо, саме цим пояснюється факт, що багато атрибутів Кібели, Астарти та Ізиди (широко відомих язичницьких богинь) були перенесені на Марію.

На превеликий жаль, Церква в період Середніх віків закріпила за Марією повноваження, які, згідно з Біблією, належать лише Богові.

Проаналізуємо висловлювання деяких відомих церковних діячів з позиції Святого Письма. За словами Іоанан Златоуста, «грішники отримують прощення завдяки заступництву Марії». Але ж у Святому Письмі чітко і недовозначно написано про Ісуса Христа: «І немає ні в ким іншим спасіння, бо під небом немає іншого Імення, даного людям, що ним би спаситися ми мали!» (Дії 4:12).

Ансельм сказав: «Усі спасенні повинні спасатися з допомогою Марії». На противагу цьому про Ісуса сказано: «Тому може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходять, бо Він завжди живий, щоб за них заступитися» (Євр. 7:25).

Зі слів Лігурия, «люди отримують спасіння лише в тому разі, якщо вірять в Марію». А Сам Ісус Христос в Євангелії від Івана 3:16 говорить: «Так бо Бог полубиою світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожний, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне».

Ще одне твердження Лігурия – «Марія є заступницею». Тоді ж в 1 Тим. 2:5-6 написано, що Ісус – наш єдиний Заступник: «Один-бо є Бог і один Посередник між Богом та людьми – людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх».

Антоній підкріплював віруючих словами: «Якщо Марія за нас, то хто може бути проти нас?» А в Біблії це висловлювання стосується Бога: «Коли за нас Бог, то хто проти нас?» (Рим. 8:31).

До речі, дослідників Біблії зацікавить той факт, що культ поклоніння Божій матері має досить давнє коріння. У Книзі пророка Єремії 7:18 написано: «Діти дрова збирають, а батьки розкладають вогонь, жінки ж місять тісто, щоб спекти калачів тих жертвних «небесній цариці».

Ця традиція настільки міцно вкоренилася серед тогочасного Божого народу, що у відповідь на пропозицію повернутися до поклоніння Богу пророк Єремія почув таке: «Щодо слова, що ти говорив до нас Господнім Ім'ям, ми не слухаємо тебе. Бо напевне виконаємо кожне твоє слово, що виходить із наших уст, – щоб кадити небесній цариці й лити їй литі жертви, як робили ми та батьки наші, царі наші та зверхники наші» (Єр. 44:16-17).

Традиція сприймати Марію як божество, на жаль, донині збереглася в свідомості багатьох християн. Хоча просто неможливо не зауважувати явних суперечностей церковних традицій зі Святим Письмом. Враховуючи загальне бажання повернутися до джерел християнської віри, доречно згадати символ віри – «Вірую», згідно з яким ми поклоняємося винятково Богу-Отцю, Сину і Духу Святому.

Поклоніння Марії: ПОШАНА ЧИ КУЛЬТ?

рази, але покірно й мудро вказала людям на Христа як на єдине джерело людського порятунку: «А мати Його до слуг каже: Зробить усе те, що Він вам скаже!» (Ів. 2:5).

Сам Ісус Христос надавав значення не тілесному спорідненню, але духовному, а тому на заяву людей, що родина Його (у тому числі і Його мати) бажає з Ним говорити, відповів: «І, показавши рукою Своєю на учнів Своїх, Він промовив: Ото Моя мати та браття Мої! Бо хто волю Мого Отця, що на небі, чинитиме, той Мені брат, і сестра, і мати!» (Мт. 12:49-50).

Про єдине і незаперечне посередництво Христа у справі людського спасіння читаємо: «Нема ні в ким іншому спасіння! Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спаситися ми мали» (Дії 4:12, 10:43). І ще: «Один-бо є Бог і Один Посередник між Богом і людьми – Христос Ісус» (1 Тим. 2:5). Він і лише Він має право заступатися за нас, бо тільки Він приніс Себе в добровільну жертву за спасіння всього людства! (1 Ів. 2:1-2, Євр. 7:23-27).

Відомо, що Марія, мати Ісуса, була прекрасною, посвяченою Богові і благочестивою жінкою, вибраною для втілення нашого Спасителя. Вона сама сказала: «І радіє мій дух у Бозі, Спасі моїм, що зглянувся Він на покру Своєї раби, бо ось від часу цього всі роди мене за блаженну вважатимуть». Проте жоден апостол, і навіть Сам Ісус ніколи навіть не натякали на ідею поклоніння Марії.

У деяких сучасних храмах люди співають відверто небіблійні піснеспіви. Наприклад: «Пресвятая Богородице, спаси нас». У цій короткій піснеспіві три серйозні помилки. По-перше, слово «пресвятая» ставить Марію вище Самого Бога, а це страшна зневага Бога. По-друге, у Бога немає, не було і не буде ніякої матері. Думати інакше – це означає не бути християнином. По-третє, ніхто не може спасати, окрім Бога!

У світлі Святого Письма ми розуміємо, що Господь не веде Свого початку від моменту народження від Марії. Він – вічний Бог, тому це було втілення, а не народження. Марія стала тією вибраною Богом людиною, через яку Господь прийшов у наш світ. Тому надавати Марії статусу божества неправильно. Вона справді благодатна, благословенна між жінками, але вона не Бог, а людина.

Непорочне зачаття

«Хто народиться чистим від нечистого? Жоден!» (Іов. 14:4)

Вернімося до догмату про так зване непорочне зачаття Марії. Цей догмат, автором якого став папа Пій IX, стверджує наступне: хоча Діва Марія і народилася природним чином від своїх батьків, але через особливий надмір дарованої їй благодаті у самому зачатті вона була збережена вільною від усякої причетності до гріха. Таким чином, «Приснодіва» Марія зливається зі Святою Трійцею і є ніби її четвертою іпостасю.

Появившись у 1854 році, цей догмат

й позбавлені слави Божої» (Рим. 3:19, 23).

Св. Писання говорить, що Діва Марія народилася від батьків, так само підданих гріху, як і всі інші люди. Будучи тільки людиною, вона сама мала потребу у відкупительній жертві Христа і цю справу спасіння неодноразово сповідувала. Якби Діва Марія народилася від Духа Святого, як був зачатий і народжений Господь наш Ісус Христос, тоді для чого б її називати Ісуса Христа Спасителем і Господом: «А Марія промовила: Величає душа моя Господа, і радіє мій дух у Бозі, Спасі моїм, що зглянувся Він на покру Своєї раби, бо ось від часу цього всі роди мене за блаженну вважатимуть» (Лк. 1:46-48).

Діва Марія була покликана Богом для того, щоб при втіленні Його Сина Ісуса Христа дати йому людську плоть, що вона й виконала. Народивши Його, Марія не приймала вже на себе ніякої іншої ролі: ні при житті Христа, ні навіть після зішестя Святого Духа на апостолів.

Згадаймо, яку роль відіграла вона в житті Христа. Іноді Марія перебувала в юрбі слухачів: «І сказав хтось Йому: Ото мати Твоя й Твої браття стоять онде осторонь і говорити з Тобою бажать. А Він відповів тому, хто Йому говорив, і сказав: Хто мати Моя? І хто браття Мої? І, показавши рукою Своєю на учнів Своїх, Він промовив: Ото Моя мати та браття Мої! Бо хто волю Мого Отця, що на небі, чинитиме, той Мені брат, і сестра, і мати!» (Мт. 12:47-50).

Іноді вона була в колі молодших синів, народжених від Йосипа, братів Ісуса, котрі сумнівалися в Його Месіанстві, як написано: «І сказали до Нього брати Його: Піді звідси і йди до Юдеї, щоб і учні Твої побачили вчинки Твої, що Ти робиш. Тайкома бо не робить нічого ніхто, але сам прагне бути відомий. Коли Ти так чиниш, то з'яви Себе світові. Бо не вірували в Нього навіть брати Його! А Ісус промовляв до них: Не настав же Мій час, але завжди готовий час ваш. Вас ненавидіти світ не може, а Мене він ненавидить, бо Я свідчу про нього, що діла його злі» (Ів. 7:3-7). Рідні і близькі вірували в Ісуса Христа тільки по воскресінні, але тоді, коли Він тільки почав Своє служіння, вони були навіть вороже налаштовані. Св. Писання говорить: «І коли Його ближні почувли, то вийшли, щоб узяти Його, бо говорено, ніби Він несамовитий» (Мр. 3:21).

Характерно, що Діва Марія не була присутньою ні на Тасмійній вечері, ні в Гетсиманії, ні у дворі Каяфи, ні на суді в Пилата. На Голгофі вона – у натовпі: «Під хрестом же Ісуса стояли Його мати, і сестра Його матері, Марія Клеопова, і Марія Магдаліна. Як побачив Ісус матір та учня, що стояв тут, якого любив, то каже до матері: Оце жоно, твій син! Потім каже до учня: Оце мати твоя! І з тієї години той учень узав її до себе» (Ів. 19:25-27).

Важко собі уявити, щоб Діва Марія могла якимось чином стати заступницею Сина Божого Ісуса Христа після воскресіння й вознесіння. Ім'я Марії згадується у Св. Писанні, але завжди після імен апостолів, поруч із іменами інших благочестивих по-

та Іван, Яків та Андрій, Пилип та Фома, Варфоломій та Матвій, Яків Алфеїв та Симон Зилот, та Юда Яковів. Вони всі однодушно були на невпинній молитві, із жінками, і з Марією, матір'ю Ісусовою, та з братами Його... А народу було поіменно до ста двадцяти...» (Дії 1:12-15).

Про життя Діви Марії після вознесіння Ісуса Христа на небо Св. Писання не говорить нічого, і було б неправильно будувати якісь здогади. Ні в день П'ятидесятниці, коли Дух Святий зійшов на апостолів, ні пізніше Діва Марія нічим особливим себе не виявила. Її ходження за Господом, як бачимо, протікало в повній скромності й непомітності.

Слово Боже також нічого не говорить нам про те, що після своєї смерті Діва Марія була вознесена тілесно на небо. Біблія згадує про всі випадки, коли живі люди були силою Божою піднесені на небо, як наприклад, Енох чи пророк Ілля, але про те, щоб покійники підносилися на небо, нічого не згадує. Більше того, саме Святе Письмо забороняє нам «мудрувати більше того, що написано» (1 Кор. 4:6).

Вознесіння

Аж до 1950 року увесь християнський люд вшановував благословенну між жонами матір Ісуса Христа Марію хто як вмів – хто по-біблійному, хто обожнював її як «Царицю Небесну», заступницю за людство перед Отцем і Сином.

Ніколи ніхто з вірних християн не сумнівався у святості Діви Марії, у тому, що її місце у вічності – у Божому Царстві на небі. Але ніхто, ні католики, ні протестанти, не заходили у заборонену сферу: чи з тілом і духом вона була забрана на небо. Та це й нікого не турбувало, бо Біблія захувала це від людства: про Еноха та Іллію сказала, а про Марію – ні.

На тому і поставити б крапку, але це не задовольняло «непомітного» папу Пія XII, який у 1950 році видав догмат про взяття Діви Марії з тілом і духом на небо. Чим же хотів прислужитися непорочній Діви папа? І кому була потрібна ще одна вигадка папи?

Про те, що у небі усі мають нетлінні тіла, відомо усім; у те, що Діва Марія померла на землі, вірять і католики, бо вони вшановують «успіння Богородиці». То які ж мотиви керували Пієм XII, коли він побажав витлумачити по-своєму небесний порядок? На це питання йому доведеться дати відповідь на суді Божому.

Папа, мабуть, не усвідомлював, що завдав своєю вигадкою Діви Марії найбільшої кривди, відвернувши людство від її Сина Ісуса. Навіщо їй тепер їхня пуста шана і мандат у небо? Вона його впадкувала без усякої підтримки папи!

То яким має бути ставлення віруючих людей до матері Ісуса Христа? Безперечно, вона благословенна поміж усіма жінками, які жили, живуть чи ще житимуть на землі. Саме її Бог-Отець вибрав для втілення Свого Сина. Але до діла спасіння, вчиненого на хресті Ісусом, ані вона,

Поза межею досяжності

кілька місяців вагітності, але, повірте, коли візьмете на руки своє народжене дитя, пригорнете до грудей, то подякуєте Богові, що не зробили хибного кроку, що дали цій дитині народитися. Поступово все якось облаштується.

— Не тішу себе ілюзіями.

— Знаєте, моя мама — сирота з дитинства. Моя старша сестра народилася шестимісячною — у

я записав тебе на своїх долонях». Ви ще не знаєте імені своєї дитини, а Господь вже знає його, Ваша дитина вже записана в Нього на долонях. Зрештою недавно у Львові відкрили будиночок «Вікно життя». Ви можете просто прийти і анонімно залишити немовля — про нього потурбуються.

— Я б не змогла залишити своєї вже народженої дитини...

— Ви не могли б віддати своє маля сестрам-монахиням, які належно потурбуються про нього, але віддаєте під скальпель лікаря — аби гострий, холодний інструмент безжально розірвав маленьке тілце на шматочки, що згодом опиняться у смітнику як абортні рештки.

— Це ще не дитина, це зародок.

— Але він вже має серце, що б'ється.

У фільмі «Німіий крик», де показано, що відбувається під час абортів, видно, як це зовсім крихітне дитинчатко в утробі матері намагається втекти від лікарського інструменту. А його ротик відкривається у беззвучному крику, ніби волаючи «Мамо, не вбивай мене!»

— Будь ласка, досить, не розжало-бляйте мене.

— Вибачте... Я чужа для вас людина і не маю права втручатися у ваше особисте життя. Але мені чомусь це ваше дитятко здається не чужим, а рідним. Я так хочу, щоб воно народилося. Чомусь уявляю собі його смаглявим, кучерявим хлопчиком з такими ж великими, чорними очима, як у вас.

— Це був би братик для моєї Алінки, — раптом усміхається дівчина.

— А знаєте, я присвячу вам і вашому хлопчику одне з оповідань до своєї

книжки «Невигадані історії». Коли вийде книжка, буде презентація, на неї ми запросимо героїв наших оповідань. До того часу у вас вже народиться малюток, і ви прийдете на презентацію удвох. Це буде оповідання про те, як у супереч усім обставинам ви вже перед самою операційною відмовилися від абортів і зберегли життя своєї дитини.

На мить западає тиша. Я гарячково шукаю ще якісь слова, згадую цитати з Біблії, приклади з життя... Я бачу, що вона завагалася. Що їй потрібно ще зовсім небагато, аби зняти цей лікарняний халат і піти звідси геть, аби зберегти свою дитину!

— Ну що, готова? — буденно цікавиться лікар, заглянувши в палату. — То пішли! Скоренько, бо сьогодні багато чисток.

Вона, наче, скинувши із себе тягар важких роздумів, рвучко підводиться з ліжка і виходить з палати.

Я гарячково шукаю свій телефон, номер лікаря... Де ж він той номер, адже я його записувала, бо в цього лікаря проходжу лікування. Є, нарешті...

«Горе Михайловичу, вона ж майже готова була вже відмовитися від абортів. Ви її можете остаточно переконати! Ви зобов'язані!!! Як лікар, що давав клятву Гіппократа стояти на сторожі життя», — хочу сказати я.

«Ваш абонент поза межею досяжності...»

Пізно.

За 20 хвилин вона повернеться до палати після зробленого абортів, і ще не відійшовши від наркозу, почне збиратися, щоб іти геть. Вийде з палати, поспішно попрощавшись і нікому не дивлячись в очі. А на її ліжку ляже в очікуванні «чистки», попередньо з'ясувавши вартість цієї «процедури», чергова жінка.

Відчувши потребу вирватися з цих гнітючих лікарняних стін — мовчазних свідків щоденних вбивств ненароджених дітей, я вийду з палати і зустріну в лікарняному коридорі вагітних жінок,

що лежать «на збереженні». Важко збагнути, як один і той самий лікар може дбати за збереження життя, опікуватися вагітними жінками і водночас щоденно брати участь в убивстві ненароджених дітей, отримуючи за кожен аборт певну суму.

Що ж, усі мої зусилля були марними. Мені не вдалося переконати ту жінку зберегти життя своєї дитини. Не вийшло оптимістичної розповіді зі щасливим кінцем, яку я хотіла присвятити збереженому життю.

Тому я присвячую цю свою розповідь усім тим дітям, що були покликані Богом до життя, але це життя було обірване рішенням їхніх батьків і діями лікарів. А ще я присвячую цю розповідь своєму лікареві — дуже доброму фахівцеві, який допоміг лікуватися багатьом жінкам від різних гінекологічних недуг. Бог дарував йому справжній талант лікаря. І я думаю, Бог також обдарує дитиною його вже багато років бездітне подружжя. Якщо він зуміє, у супереч оточенню, матеріальним спокусам, усім виправданням на кшталт «а закон не забороняє, це, мовляв, право жінки», поставити свій лікарський талант на сторожі життя і відмовитися від виконання абортів. Якщо Божий заклик «Не убий!» не залишиться для нього «поза межею досяжності».

Любов СОСЯК.

м. Львів.

ТОЧКА ЗОРУ

Часто українку уявляють такою собі войовницею-амазонкою, натурою сильною, мужньою та незалежною. Особливо сьогодні, у вік емансипації та ствердження жіноцтва на керівних посадах в усіх сферах суспільного буття.

Такі уявлення несуть лише шкоду для українського суспільства — вони порушують гармонію взаємин між чоловіком і жінкою, відкидають традиційні християнські підвалини української родини. В історії України не було прикладів фемінізації у жодній сфері, українська жінка в минулому ніколи не перебирала на себе чоловічих обов'язків, не виконувала чоловічої роботи за власним бажанням.

Явище фемінізму набувало поширення вже за часів Радянського Союзу, коли жінка позиціонувалася не як жінка, а як «товариш», колега по роботі. Коли журнал «Радянська жінка» ряснів фотографіями жінки мужнього вигляду, одягненою в робу, з червоною хустиною на голові і киркою в руці. Ніде не йшлося навіть про материнство — цю функцію виховання перебрали на себе, починаючи від дитячого садочка, навчальні заклади всіх рівнів, які «виковували кадри для партійної роботи». Тип жінки, пропагований в Радянському Союзі, мало нагадував жінку, а був якраз зразком фемінізації, який сьогодні так вихваляє Захід.

Після розвалу СРСР «фемінізовані» жінки в Україні отримали гарячу підтримку своїх західних «колег». І сьогодні кожен (чи кожна), хто виступає проти фемінізації суспільного буття, отримує тавро «придушувача жіночої гідності», «противника прогресивного руху жінок» і таке інше. Натомість, я часто запитую жінок, чи хотіли би вони працювати як чоловіки: витягувати вугілля з шахт, тягати рейки на залізниці, прокладати труби, асфальтувати до-

Українки — не феміністки

роги тощо. Жодна поки що не погодилася, якою б запеклою прихильницею фемінізму не була.

Для кращого розуміння звернімося до ідейних та історичних основ теорії рівності двох статей, поширеної сьогодні. Передусім варто нагадати, що сутність феміністичних переконань є думка про суспільну дискримінацію жінки насамперед через належність до своєї статі. У публіцистичній та політологічній літературі наводять декілька визначень явища фемінізму:

- Соціально-політична теорія, що аналізує гноблення жінок та перевагу чоловіків в історичному минулому і сьогодні, а також осмислює шляхи подолання чоловічої переваги над жінками.

- Широкий соціальний рух за рівність прав і можливостей для жінок, проти соціальної системи з нерівноправним становищем людей різних статей.

- Ідеологія, що виступає проти жінконеадекватності.

- Філософська концепція соціокультурного розвитку, альтернативна до європейської традиції, яка виявляє зверненість до жіночого соціального досвіду в уявленнях про світ і суспільство.

Слово «фемінізм» (з французької мови *femini*n перекладається як «жіночий») вперше використав французький соціаліст-утопіст Шарль Фур'є наприкінці XVIII ст. Він називав феміністами прихильників жіночого рівноправ'я, вважаючи, що «соціальний стан жінок є мірилом суспільного прогресу».

Розмови про роль жінки в суспільстві, що містять феміністську перспективу, ведуться від епохи так званого «високого Середньовіччя». У деяких дослідженнях витоки феміністської концепції пов'язують із виникненням плеяди жінок-еретиків в країнах Європи, які оголосили наприкінці XIII — у XIV ст. про своє право на особливу інтерпретацію Учення Христа, Якого вони розуміли як божественну істоту,

що не мала статі і навіть була, швидше, жінкою, ніж чоловіком. Однією з таких жінок була Юліана Нордджська, яка жила у XIV ст. На початку XVI ст. серед захисників прав жінок — звинувачений в ересі філософ Корнеліус Агриппа (1486 — 1535), автор «Декламатії про благородство і перевагу жіночої статі над чоловічою», який вважав, що лише «тиранія чоловіків позбавляє жінку свободи, отриманої нею при народженні».

Витоки фемінізму містяться також у культі людини в епоху Відродження та пов'язані з іменами перших італійських жінок-письменниць — Ізотти Ногаролли, Лаури Черети. Авторка «Книги про Град Жіночий» (1405) Христина Пізанська (1364 — 1430) описала ідеальне місто — притулок усіх гідних жінок, які відчувають гніт і несправедливість відносно себе від чоловіків і суспільства.

У XVII — XVIII ст. у США, Франції, Німеччині фемінізм виявляється як емансипація — гасло більшості кампаній за здобуття рівноправ'я жінок у різних сферах (насамперед у царині освіти, праці, громадянських прав). Наприкінці XIX — на початку XX ст. боротьба за політичне рівноправ'я виливається у суфразажизм — рух за надання жінкам однакових з чоловіками виборчих прав, що зародився в Англії.

З другої половини XX ст. фемінізм має різні течії, що різняться географічно, етнічно, ідеологічно тощо. Завдяки боротьбі соціал-феміністок і марксисток проти дискримінації жінок у сфері праці у США з початку 1970-х років відмінена позначка «стать» в автобіографіях, необхідних під час влаштування на роботу, впроваджене формалізоване тестування як форма відбору здібних працівників.

Найяскравіший напрям у фемінізмі — радикальний фемінізм, сформований у XX ст., представники якого розглядають жінок як біологічний клас, що дискримінується й експлуатується. Вважається, що

нерівність статей можна знищити, якщо жінки захоплять у свої руки всі засоби відтворення людини, всі репродуктивні права і, головне, виховання (оскільки чоловіки відтворюють у синах собі подібних — тих, хто буде в майбутньому пригнічувати жінок).

Історичний огляд гендерної проблематики чітко показує її зсув — від витоків фемінізму в спотворенні вчення Ісуса Христа у Середньовіччі та Відродженні, через емансипацію у суспільно-політичній площині, коли європейські й американські жінки боролися за свої права як громадянки (XIX — XX століття), до становлення феміністського світогляду, який кардинально змінює традиційні установки щодо сім'ї, держави, соціуму (кінець XX століття). Очевидно, що такі зміни вкрай негативні для України.

Мислення феміністки нетипове для української жінки, тобто нетрадиційне. В українській традиції з часів Київської Русі жінка — берегиня родини, яка турбується про виховання своїх дітей, охоронниця дому в буремні часи. Українська жінка виконує чоловічі обов'язки лише тоді, коли її змушують обставини, — у періоди лихоліть, які часто переживала Україна. Безліч прикладів цьому знаходимо в історії.

Українська жінка прагне зберегти гармонію подружніх відносин та благополуччя в родині.

Варто лише помислити про те, до чого призвів феміністський рух другої половини XX століття. Можна говорити про зубожіння національного генофонду сучасної Європи і США: маскулінізацію (з французької *masculin* перекладається як «чоловічий») жіноцтва й фемінізацію чоловічої статі, а відтак утвердження збочених відносин, які вихолощують душевний і духовний світ людини.

Повернімося ж нарешті до християнських основ!

Олена ГОРГОТА.

Кандидат філософських наук.

м. Київ.

● ВИСТАВКИ

Дві сторони життя

21 грудня в Дніпропетровську відкрилася художня виставка «Подружжя. Родина. Батьківство». Її ціль — звернути увагу суспільства на цінності родини, зміцнення сім'ї та впровадження християнських чеснот у людських стосунках.

це тільки офіційна статистика. 80 зі 100 жінок, які перенесли операцію штучного переривання вагітності (аборт), стають безплідними. Таким чином, третя частина українок — безплідні.

«Картини та світлина, представлені на виставці, відображають дві сторони медалі під назвою «життя». З одного боку — біль, занепад, зневіра в існуванні справжнього кохання, чистих жертвних взаємовідносин та міцної сім'ї. З другого — чисті довірливі стосунки в обіймах святості. Таке життя можливе, коли воно базується на Божих принципах», — пояснює один з організаторів та авторів виставки Андрій Бродяченко.

Виставка проходить вже другий рік поспіль. Організатори планують проводити такі творчі акції регулярно.

«Насправді виставка вже стала щорічною. Кожного року ми будемо порушувати актуальні проблеми нашого суспільства, щоб пересічні громадяни, а також влада звернули на них увагу. У наших планах — розширення виставки шляхом залучення більшої кількості митців», — додав Андрій Бродяченко.

Серед авторів виставки — художник-педагог Андрій Бродяченко, художник-дизайнер Олександр Гусак, фотограф Сергій Кожан, фотографі-початківці Іван Олійник, Олег Кажан, Денис Воронков.

Адже в середньому в Україні на кожні два шлюби припадає одне розлучення. Держкомстат повідомляє, що процент розлучень відповідно до зареєстрованих шлюбів становить 57,54%. У першому кварталі 2010 року укладено 37,5 тисячі шлюбів, що на 30% менше, ніж за аналогічний період в 2007-2009 роках, повідомляє прес-служба Міністерства юстиції України. Щонайменше раз у житті 40% українок робили аборт. І

«РІДНА ОСЕЛЯ»

Діти — найцінніший скарб, який Бог дарує батькам, Церкві і суспільству. Тому виховання дитини — найголовніший, найсвятіший обов'язок. На жаль, трапляються батьки, які не хочуть розуміти цього, тому що вони далекі від Бога. І в результаті діти ростуть сиротами.

Ми, християни, не можемо стояти осторонь. І саме тому в м. Тлумачі з ініціативи християнської місії милосердя «Добрий самарянин» та Івано-Франківської церкви християн віри євангельської 2005 року був створений Центр опіки дитини «Рідна оселя».

Сьогодні в «Рідній оселі» проживають 26 дітей-сиріт та дітей з неблагополучних сімей віком від трьох до половини до 17 років. На їх утримання держава не витрачає ні копійки — ЦОД «Рідна оселя» функціонує лише за рахунок добровільних пожертв.

Якщо для вас милосердя — вимога серця і душі, діти будуть вдячні за ваші щирі пожертви, а Бог віддячить вам особливими благословеннями.

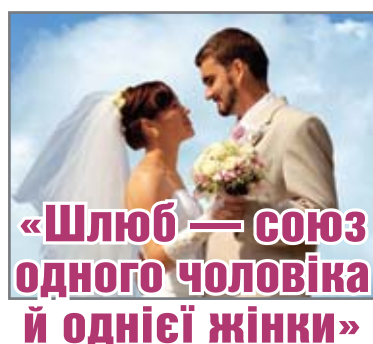
Дякуємо всім, хто вже відіслав на наше прохання, за щедрі пожертви.

УВАГА! Новий рахунок «Рідної оселі»:

р/р 26008340311261, в ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023
Україна 78000 м. Тлумач, вул. Винниченка, 42;
тел. (03479) 2-13-78; факс (0342)50-10-21; моб. 8 050 209-55-44;
www.ridnaoselya.if.ua

● ОЗНАКИ ЧАСУ

«Шлюб — союз одного чоловіка й однієї жінки»

26 лідерів провідних релігійних конфесій США виступили зі спільною заявою, в якій знову підкреслюється, що «шлюб — це постійний і відданий союз одного чоловіка і однієї жінки». Заяву підписали представники найбільших консервативних протестантських деномінацій, а також архієпископ Нью-Йорка Тімоті Долан, президент Конференції католицьких єпископів США.

Знаменно, однак, що під заявою відсутні підписи голів основних протестантських конфесій — таких, як Єпископальна Церква США, Об'єднана Методистська Церква, Євангельська Лютеранська Церква в Америці і Пресвітеріанська Церква США.

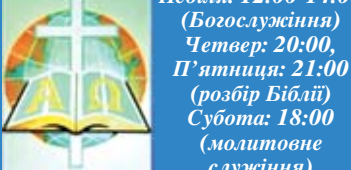
Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Четвер - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. В. Великого, 50 (гот. «Гетьман») тел. (032)295-04-35
Чекаємо вас!

Церква «Спасіння Божє»
Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo
http://www.salvaciondedios.com
salvaciondedios2005@hotmail.com

http://www.salvaciondedios.com
salvaciondedios2005@hotmail.com

Про що обманює великий андронний колайдер

Він запрацював! Великий андронний... запрацював! Ура!
— І що? — відразу поцікавились всі, втерши холодний піт з чола (все ж таки не вибухнув разом з планетою).

«Великий вибух у всесвіті повторили на колайдері», — гордо відповіли вчені, які працювали над проектом.

Проблеми в одному... Збрехали панове вчені! І ось чому. На великому андронному колайдері одержана кварк-глюонна плазма — стан речовини, як заявили вчені, що існував у всесвіті через 0,0000000001 секунди після «Великого вибуху». Вона виникла в результаті зіткнення високоенергетичних важких іонів — ядер свинцю.

Кварк-глюонна плазма — це стан речовини, при якому найменші частинки — кварки і глюони — не притягуються одна до одної і цим самим не з'єднуються в протони, нейтрони чи ще які-небудь атомні ядра. Гаряча кварк-глюонна плазма поводить, як рідина з дуже низькою в'язкістю (ідеально текуче середовище).

Зіткнення пучків свинцю у великому андронному колайдері продовжувалось у грудні. І колайдер буде зупинений на два місяці для проведення регламентних робіт.

А тепер відповідь

Реклама — рушій торгівлі. Яким би цікавим не було наукове досягнення, ніхто не «купить» його (не дасть грошей на продовження досліджень), якщо не «продавати» його відповідним чином. Які ж висновки можна зробити насправді?

1. Досягнуто вражаючого результату щодо переходу матерії (речовини/енергії) з одного стану в інший. Зрозуміло, що одержання кварк-глюонної плазми обходиться платникам податку дещо дорожче, ніж одержання пари при закипанні води в чайнику. Але яке відношення це має до проходження всесвіту?

2. Поняття «Великий вибух» передбачає виникнення всесвіту — простору, часу, матерії, енергії. Нічого з цього створено не було, так що до «Великого вибуху» результат має дуже побічне відношення.

3. Перетворення складного пристрою (наприклад, космічного апарату) в порошок під надпотужним механічним пресом ніяк не пояснює, як виник цей пристрій. Відповідно до теорії «Великого вибуху», всесвіт (матерія, енергія, простір, час) виник з нічого, а не із зіткнення ядер свинцю, які з цієї ж плазми повинні були утворитися потім. Звідки могли взятися іони, що утворили плазму, якщо до її утворення не було нічого?

4. Навіть якщо в уже існуючому просторово-часовому континумі вченим (з усім їх інтелектуальним і технічним потенціалом) все-таки вдалося не тільки повторити, а й навіть створити які-небудь цілком нові форми матерії/енергії, це лише в черговий раз довело б, що без розумного творця (яким в цьому разі був би колектив вчених) такі явища неможливі.

www.protestant.ru.

Щонеділі о 17:00
та щопонеділка о 9:00
дивіться християнську телепередачу
«Вірю» на каналі ТРК «3-студія».
Стежте за програмою телепередач

УВАГА

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТИВ, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ - 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5;
НЕДІЛЯ — 9 год., 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НЕТИШИН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Київ та область

КІЙВ, вул. БРУСИЛІВСЬКА, 28/33; НЕДІЛЯ — 10 год.; тел. 044-423-80-64.
БОЯРКА, вул. БІЛОГОРОДСЬКА, 23-А; НЕДІЛЯ — 15.30 год.; тел. 063-747-56-23

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Рим, зона Top Capienza,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. 39-32-97-35-26-92.

Вкладаймо у вічне!

Ми живемо у справді унікальний час. Час, коли як ніколи раніше чути кроки нашого Господа. А тому треба правильно розставити свої життєві пріоритети, бо, можливо, нам не доведеться довго жити в домі, який так старанно будуємо і який забирає в нас весь час, всі сили і фінанси; не доведеться довго насолоджуватися новим автомобілем, кошти на придбання якого так ретельно складали; або ж не доведеться досягти запланованих вершин у розвитку свого бізнесу.

Не доведеться не тому, що наше життя обірветься, хоча до того всі йдемо. Не доведеться, можливо, саме тому, що звичний хід подій на нашій добрій старій землі прийде до кінця і почнеться нова ера взаємин людства з Творцем. Усе, що відбувається сьогодні у світі, переконує: ми близькі до того, що Біблія називає кінцем світу і що для когось стане початком вічної радості, а для когось — початком вічних мук. Цей час покладає на кожного з нас особливу відповідальність за виконання свого призначення на землі. А наше призначення, дорогі брати і сестри в Господі, — виконувати Велике Доручення Ісуса Христа, звіщаючи про Його любов до людства, про Його одвічний план спасіння і незмірну благодать.

Що ми і робимо, готуючи до друку нашу з вами газету. Ми дякуємо всім за гарні відгуки, за слова похвали і щирі побажання. І запрошуємо до співпраці. У час економічної кризи ми особливо потребуємо вашої підтримки — і молитовної, і фінансової. Будемо вдячні за всі щирі пожертви, за кожен вияв милосердя. Ваші фінанси і ваші молитви можуть багатьом допомогти почути рятівну звістку про вічне спасіння від влади гріха і смерті. А нагорода, яку ви за свою жертвність отримаєте від Господа, не зрівняється з жодними земними благами. Тому разомкладаймо у вічне!

Кошти можна переказати на рахунок:

26008340311261 у Львівській обласній філії АКБ «Укрсоцбанк», МФО 325019, код ЄДРПОУ 20559726

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірю»);

або поштовим переказом на адресу місії:

місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірю»).

Редакція газети «Вірю».

Дорогі друзі! Слушайте

ХРИСТИЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірю»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОПОНЕДІЛ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

№ 12 (143)
грудень 2010 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26008340311261

Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: viryu.at.ua

Газета віддрукована

в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 6000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не закликає поділяти погляди авторів.